



Kansallissosialisten Uutislehti

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1136

22.12.2024 (135)

Pahan neron koulutus

Gerhard Lauck

Osa 2

* * * * *

Äitini puolen suvussa oli myös omat tarinansa.

Isoisoisoisäsi oli tullut ensin Amerikkaan ennen kuin hän toi mukanaan isoi-soaitisi. Hän vei hänet erääseen erikoisliikkeeseen maistamaan aivan uutta ruoka-sensaatiota.

Hän kertoi hänelle: Puhalla siihen, se on kuuma!

Hän teki niin.

Kaikki kaupassa nauroivat. Sitten hän maistoi sitä, hymyili ja läimäytti miestä.

Se oli jäätelöä.

* * * * *

Isoäiti huusi kuistilla istuvalle isoisälle, että hän tulisi sisään syömään. Mutta hän ei tullut. Niinpä hän lähetti minut hakemaan häntä. Näin isoisän istuvan siellä ja katselevan kolmea kaunista nuorta tyttöä, jotka kävelivät ohi. Kerroin isoäidille.

Hän tuli ulos ja veti hänet korvasta takaisin taloon... Koskaan ei kai ole liian vanha katsomaan.

* * * * *

Kun isäsi näytti kallista upouutta piippuaan eräälle sedälleni, tämä ymmärsi väärin, luuli sitä lahjaksi ja kiitti häntä vuolaasti. Isäsi ei uskaltanut sanoa mitään. Vuosia myöhemmin, kun hän oli kuollut, perhe, joka tiesi, mitä oli tapahtunut, palautti piipun. He sanoivat, että hän oli polttanut sitä vain sunnuntaisin.

Puolet erään wisconsinilaisen pikkukaupungin väestöstä on sukua äidilleni. Isoisoisillani oli kuusi poikaa. Näin vanhan valokuvan heistä ja voin vahvistaa, että näytän aivan äitini isältä, Ottolta, joka syntyi Vanhassa maassa ja sai nimensä Otto Bismarckin mukaan.

Sukuni on saksalaista molemmin puolin. Lauck ja Hein isäni puolelta. Preuss ja Pahl äitini puolelta. Lauckin suku juontaa juurensa Hessenin upseereihin, veljiin, jotka palvelivat Amerikan vapaussodassa. Lauck-nimi itsessään juontaa juurensa vanhaan korkeasaksaan, joka kuoli noin vuonna 1050 jKr.

Monta vuotta myöhemmin äitini kertoi minulle, että kaksi kaukaista sukulaistani oli kuollut 9/11-tapahtumassa. En ollut tavannut heitä, mutta hän oli tavannut.

Olen nähnyt valokuvia kahdesta muusta minulle tarkoitettusta kaksoisolennosta. Lisäksi vielä toinenkin kaksoisolento oli asunut kanssani parakissa. Hän oli jopa minun pituiseni! Joskus muut vieraat sekoittivat meidät kaksi. Leikittelin ajatuksella palkata hänet houkutuslinnuksi.

Catching Critters

Lempiharrastuksiini kuului sammakoiden ja kilpikonnien pyydystäminen, puihin kiipeily ja viereisten peltujen ja metsien tutkiminen. Eläimet olivat - ja ovat edelleen (!) - suuri rakkauteni.

Viikonloppuisin menimme isäni kanssa pyydystämään kilpikonnaa "luokkaan". Tai hän otti päiväunet autossa, kun minä pyydystin sammakoita yksin.

Eräänä kesänä me kaksi ajoimme satoja kilometrejä *Suurella käärmeidenmetsästysretkellä*. Vaikka olin pettynyt siihen, etten saanut yhtään kalkkarokäärmettä, olin kuitenkin tyytyväinen saaliiseen: siisti sika-nokkakäärme, pari sinistä kilpakäärmettä ja kymmeniä ruohokäärmeitä.

Kun äitini löysi yhden noista käärmeistä, pienen ruohokäärmeen poikasen, sängystään, ne karkotettiin ulkoilmaan. Onneksi hän sai selville, että isäni oli syy-

linen. Hänen pirullinen virneensä ja minun kauhunsekainen ilmeeni kuultuani hänen löydöstään tekivät "miten se joutui sinne" -mysterin ratkaisun aivan liian ilmeiseksi. Sitä paitsi, kuka täysjärkinen poika riskeeraisi täydellisen hyvän käärmeen menettämisen tuollaisella typerällä tempauksella!

Kun vihdoinkin irrotimme vanhan uunin öljysäiliön kellarista (jossa se oli ollut vanhan hiilipesän alla), leikkasin sen pituussuunnassa kahtia taltalla ja lekalla. Tämä oli aikaa vievää ja äänekästä (!), mutta sain pyöristettyä hyvän kokoisen kilpikonnasäiliön.

Poikana ja vielä teini-ikäisenäkin rakastin selailla eläimiä käsitteleviä kenttäoppaita. Pystyin jopa tunnistamaan monia alalajeja.

Ei ole yllättävää, että perheessämme on vuosien varrella ollut monenlaisia lemmikkejä. Niihin kuului sammakoita, konnia, nuijapäitä, kaloja, salamantereita, muurahaisia, lintuja, oravia, kaneja, pesukarhuja, kanoja, kissoja ja koiria.

Minun pitäisi uhrata lisää puita, jotta voisin luetella kaikki lajit, alalajit ja rodut.

Meidän autotallimme ovat olleet koti villikissoille, ketuille ja pöllöille, ja lisäksi siellä on ollut enemmän kissoja kuin joissain kaupungeissa on ihmisiä.

Riittää, kun sanon, että olen aina rakastanut eläimiä.

Olin lapsimilitaristi

Tykkäsin piirtää kuvia panssarivaunujen ja lentokoneiden välisistä taisteluista. Vaistomaisesti valitsin kansallisia tunnuksia, jotka eivät aiheuttaisi "eturistiriitaa". En halunnut loukata sukulaisia. Vaikka he olisivat taistelleet "väärällä puolella".

Taisteluni pienten muovisten lelusotilaiden kanssa kestivät tunteja. Joskus piirsinkin eläimiä, jolloin eläimet olivat aina päähenkilöitä ja ihmisotilaat vastustajia.

Rakensin mahtavan linnakkeen, jossa on maanalainen tunneli. Tunneli oli suuri apu likaantumisessa. Jokainen kunnon pikkupoika tietää, että hauskaa ei ole, jos ei likaannu kunnolla.

Taisteluharjoitteluun kuului käsintehtyjen puisten miekkojen ja kilpien käyttö. Taistelin säännöllisesti kolmea lasta vastaan yhtä aikaa ja voitin.

Minusta tuli myös orastava *militaristi*!

Maailmanhistorian kuuluisista taisteluista kertova lastenkirja teki minuun suuren vaikutuksen. Sotahistoriasta tuli yksi suurista kiinnostuksen kohteistani eläinten ohella.

Isäni osti minulle lapsenkokoisen version Yhdysvaltain armeijan univormusta. Vanhempani kaiverruttivat siihen nimeni ja "sotilasarvoni" "kapteeni". Kun se kuului loppuun, sain uuden. Siihen mennessä olin jo "kenraali". Luonnollisesti pidin sitä mielelläni ylläni aina, kun "leikin armeijaa".

"Vihollinen" oli antanut minulle lempinimen "kenraali Doolittle". Ilmeisesti he eivät tunteneet historiaansa ja pitivät nimeä yksinkertaisesti huvittavana.

Nämä armeijat eivät koostuneet "ystävistä", jotka yksinkertaisesti jakautuivat "joukkueisiin" "pelatakseni peliä". Näimme itsemme "sotilaina", jotka "sotivat" "vihollista" vastaan kiistanalaisesta alueesta.

Taistelumme koostui vastustajan armeijan pommittamisesta multapalasilla. Tämä rajoitettu sodankäynti aiheutti hieman kipua, mutta ei vakavia vammoja.

Kivien heittelyä sen sijaan paheksuttiin. Se oli kuin Geneven yleissopimuksen rikkominen.

Meillä ei koskaan ollut aikomusta tai halua aiheuttaa vakavia vammoja "viholliselle"! Nämä "armeijat" eivät olleet "jengejä" eivätkä "ryhmiä". Ne olivat jotain siltä väliltä.

Aistin näissä lasten armeijoissa paljon muutakin kuin pelkkää peliä, nimittäin sosiologisia, ehkä jopa antropologisia seurauksia.

Monien taistelujen veteraanina olin kehittänyt jonkinasteisen taidon väistää näitä ammuksia. Valitettavasti olin huono ampuja.

Taistelu päättyi yleensä loistavaan voittoon. Hyökkäsin suoraan vihollisen kimp-
puun ja kestin tuskan, joka aiheutui siitä, että minua osui täysi laukaus. He pake-
nivat kauhuissaan.

Erityisesti yksi kampanja on hyvä esimerkki ajattelutavastamme.

Eräänä päivänä löysimme oudon puisen lautan, joka kellui pienessä lammessa "ei-kenenkään-maalla", joka oli usein taistelukenttämme. Ilmeisesti vihollisen hyökkäys! Kasasimme sen päälle kiviä upottaaksemme sen. Sitten rikoimme pulloja kivien päälle, jotta lasinsirut vaikeuttaisivat vihollisen pelastamista.

Päiviä myöhemmin löysimme vihollisen partion, joka yritti pelastaa sen. Hyökkäsimme ja he lähtivät pakoon. Paitsi yksi piruparka. Hän oli kiivennyt lam-
men yläpuolella olevaan puuhun. Nyt hän piti toisella kädellä kiinni oksasta ja
toisella kädellä miekkaili yhtä miehistäni vastaan. Olin vaikuttunut tuon vihollis-
sotilaan rohkeudesta.

Mitä meidän pitäisi tehdä? Tilanne näytti vaaralliselta. Kukaan ei halunnut, että
kukaan kummallakaan puolella loukkaantuisi vakavasti. Mutta aselevon sol-
miminen jopa kesken kiivaan taistelun oli ennenkuulumatonta.

Käskin miehiäni vetäytymään. Vihollisen komentaja ymmärsi, mitä olin
tekemässä ja miksi, joten hän ei yrittänyt käyttää ritarillisuuttamme hyväkseen.
Sen sijaan hän huusi katkaistulle sotilaalleen, että tämä ryntäisi aukon läpi, jonka
olin tarkoituksella antanut muodostua. Hän ymmärsi ja teki niin.

Kun oli kulunut jonkin aikaa, satuin kohtaamaan tämän urhean entisen vihollisen

rauhallisissa olosuhteissa. Meistä tuli ystäviä.

Ensimmäisellä kerralla, kun hän vei minut kotiinsa leikkimään, hän pysähtyi sisäänkäynnin eteen, kääntyi puoleeni ja sanoi: "Älä kerro äidilleni, että olet protestantti. Hän sanoo, että kaikki protestantit ovat sikoja, eikä anna minun leikkiä kanssasi." Useita vuosia myöhemmin sain tietää, että hänen äitinsä omaa uskonnollista ryhmää, katolista, pidettiin kansallisella tasolla "vähemmistönä". Tuolla alueella se ei ollut.

Isäni vei poikiaan retkeilemään, kalastamaan ja melomaan. Kun olimme tarpeeksi vanhoja, hän myös opetti meidät käsittelemään ampuma-aseita ja vei meidät metsästämään.

Kun hän alkoi näyttää meille pojille, miten asetta käytetään, äitini oli hyvin huolissaan. Hänen isänsä kertoi hänelle: *Älkää olko huolissanne! Hän opettaa heidät oikealla tavalla!*

Harjoitteluni meni näin.

Ensimmäisenä metsästysvuotenani minulla oli mukana haulikko *ilman salpaa*. Ihan vain oppiakseni, miten olla turvassa ylittäessäni aitoja ja muuta sellaista.

Toisena vuonna sain pultin. Mutta ei hylsyä! Aina kun halusin ampua, minun oli pyydetävä isältäni hylsyä.

Kolmantena vuonna minulla oli sekä pultti että hylsy.

Tietenkin sekä haulikko että kivääri olivat kertalaukausaseita. Ne maksoivat 20 ja 30 dollaria. Uudet, ei käytetyt.

Myöhemmin vaihdoimme aseita. Kun hän pidensi kantoa, hän ei ottanut huomioon talvivaatteita. Hän piti myös parempana minun kertalaukaukseni kevyempää painoa. Minä pidin siitä, että kaksoispiippuisessa oli vähemmän rekyyliä.

Monta vuotta myöhemmin ystäväni, entinen poliisi, pyysi nähdä uuden revolverini. Hain revolverin laatikosta, avasin sylinterin, poistin patruunat, laitoin patruunat takaisin laatikkoon, käänsin revolverin niin, ettei se osoittanut ketään kohti, ja sitten tarjosin sitä hänelle pitämällä sitä tasaisesti kämmenelläni sylinteri edelleen auki. - Tämä teki häneen vaikutuksen.

Tässä on varoittava esimerkki: Kaikista turvatoimistaan huolimatta isäni oli vähällä ampua päänsä irti kerran, kun hänen haulikkonsa laukesi ja ampui reiän auton katon läpi! Hän muistutti minua siitä, miten vaarallisia aseet ovat. Ja kuinka tärkeää on aina olla erityisen, erityisen, erityisen varovainen!

Miehet matkustivat toistuvasti Kanadaan asti kolmen viikon melontaretkille. Olimme niin kaukana, ettei teitä tai muita merkkejä sivistyksestä ollut. Meidän oli melottava kanootilla järven yli, "portattava" hiekkatietä pitkin seuraavalle järvelle ja toistettava menettely.

Seuraavat tarinat ovat kaikki peräisin näiltä Kanadan melontaretkiltä.

Eräällä matkalla ennen kuin aloin tulla mukaan, yksi veljistäni sai varpaaseen

tulehduksen. Miehistö, johon kuului myös muita aikuisia perheenystäviä, ei ehtinyt saada häntä takaisin sivistykseen. Niinpä he juottivat hänet viskillä humalaan, sterilioivat pistimen tulla, panivat kolme täysikasvuista miestä istumaan hänen rinnalleen... ja sitten isäni leikkasi sillä pistimellä osan hänen varpaastaan irti.

Isäni oli virallinen lääkintämies. Hän sanoi, että hänen oma isänsä noudatti aina samoja kahta vaihetta, kun hän hoiti pientä vammaa. Ensin hän kysyi, mitä tapahtui. Toiseksi hän laittoi purutupakkaa haavaan. Tuollaisella koulutuksella ihmettel- en, ettei hänestä tullut insinöörin sijasta kuuluisaa kirurgia!

He vannovat, että hän kuitenkin onnistui jotenkin nostamaan ruumiinsa ylös kuuden tuuman päähän maasta. Ja että ihmiset parinkymmenen kilometrin päässä järven toisella puolella väittivät myöhemmin kuulleensa hänen huutonsa.

Olen iloinen, etten ollut tällä matkalla. Minua pidettiin vielä liian nuorena tulemaan mukaan parille ensimmäiselle matkalle.

* * * * *

Olimme löytäneet hylätyn metsänvartijan hirsimökin, jossa oli valurautainen puuhella ja ulkorakennus. Siitä tuli perusleirimme.

Isäni oli tehnyt sopimuksen poikiensa kanssa: *mutta SINUN on kannettava se!* - Rikoimme selkämme, mutta söimme kuin kuninkaat.

Satamassa veljeni kanto kanoottia ja kanto lisäksi reppua. Hän tunsi olevansa aika kova jätkä.

Sitten hän kuuli askelten lähestyvän nopeasti takaa.

Se, mitä hän seuraavaksi näki, hämmästytti ja teki häneen vaikutuksen.

Joku ampui hänen ohitse. Hän juoksi. Kanto kanoottia ja kahta reppua: toinen rinnassa ja toinen selässä...

Se oli nainen!

Kun hän jutteli naisen kanssa sataman päässä, hän sai tietää, että tämä oli ammattitanssija.

Minulla oli samanlainen kokemus vuosia myöhemmin. Olin nuori mies, joka teki raskasta työtä. Edeltäjäni oli ollut 65-vuotias.

* * * * *

Lakkaa valittamasta hyttysistä! En tunne yhtään puremaa. Sinä vain keksit sen, koska et halua kantaa kanoottia enää!

Niin isäni ärsyyntyneenä haukkui erästä veljeäni.

Mutta kun oli hänen vuoronsa kantaa kanoottia, hän sai tietää totuuden.

Hyttyset olivat parveilleet kanootin alla. Ne hyökkäsivät armotta sen kantavan piruparan kimppuun. Hänellä oli kädet täynnä eikä hän pystynyt lyömään niitä.

* * * * *

Kun olin vielä poika, harkitsin päiväkirjan kirjoittamista. Mutta päätin olla tekemättä sitä. Ajattelin, että mielenkiintoisimmat asiat elämässäni olivat *jo* tapahtuneet.

Tämä ei tarkoita, ettenkö olisi ajatellut tulevaisuutta. Tein sopimuksen isäni kanssa. Kun olisin tarpeeksi vanha, muuttaisimme Kanadan erämaahan ja ryhtyisimme ansapyytäjiksi. Koska hän oli insinööri, hän kertoisi minulle, miten rakentaa hirsinen mökkimme. Minä maksaisin hänelle viskillä ja sikareilla.

* * * * *

Eräänä päivänä hallitus käytti pakkolunastusoikeutta ostaakseen halvalla osan maastamme pikaraitiotietä varten. Kun puskutraktorit alkoivat tuhota hedelmätarhamme, tartuin jousiini ja nuoleeni ja juoksin ovelle. Minulla oli aikomus puolustaa kotiani! Vanhempani pysäyttivät minut. He lukitsivat minut huoneeseen.

Lopulta takapihamme läpi kulki pikaraitiotie. Sen jälkeen asiat eivät olleet enää entisellään. En ajatellut sitä tuolloin, mutta olen varma, että se alensi huomattavasti kotimme jälleenmyyntiarvoa.

Sitten isäni vaihtoi uraa, ja muutimme pois.

Pre-Teen ja Teen

Kasvoin (loppuosan) lännessä. Täällä olen viettänyt puolet elämästäni.

Voisin silittää naapurin tilalla olevaa hevosta yksinkertaisesti kävelemällä pihani reunalle ja kurkottamalla aidan yli. Kuten kaikki nuoret cowboyt, vietin paljon aikaa ulkona. Mutta pidin myös *kirjojen lukemisesta*.

Perheeni oli suuri. Mutta sen jäsenten yhteenlaskettu tutkintojen määrä oli vielä suurempi. Kun olin vielä peruskoulussa, isäni alkoi opettaa minulle muutamia matematiikan peruskäsitteitä.

Isäni sekoitti usein lapsensa keskenään. Hän kutsui heitä väärällä nimellä. Tämä ärsytti aina äitiäni. Hän kuitenkin väitti, että se oli hänen syytään. Hänhän oli vaatinut, että lapsille annetaan nimet. Isä oli halunnut antaa heille vain numerot. Kuten kuuluisa etsivä Charlie Chan.

Lisäksi pojat nimettiin perheessäni usein enojen mukaan. Kun isoisäni haudattiin, isäni tönäisi veljeään ja osoitti läheistä, mutta hyvin vanhaa hautakiveä. Siihen oli kaiverrettu samat nimet kuin kolmella veljeksellä! Hänen nimensä oli ylhäällä. Siitä lähtien hän kertoi heille: *Muistakaa, että minä olen hautakiven ylin mies!*

Mutta älä saa väärää käsitystä! Perheeni oli hyvin "kansanomainen". Jos olisit tavannut isäni, olisit ennemmin luullut häntä *karjatilalliseksi* kuin *yliopiston professoriksi*. Hän tuli toimeen yhtä hyvin talonmiehen kuin muidenkin professorien kanssa. Ehkä jopa paremmin!

Monta vuotta myöhemmin FW osti kiväärin tältä huoltajalta. Hän oli tehnyt kiväärin itse ja antanut sille jopa nimen: "Old Meat On The Table". Isäni meni ampumaradalle testaamaan sen tarkkuutta. Hän ampui kolme laukausta reilun sadan metrin päässä olevaan maaliin. Ne oli ryhmitelty niin lähelle toisiaan, että *kaikki kolme luodinreikää* pystyi *peittämään samanaikaisesti kolikolla!* - Luonnollisesti hän odotti kymmenen minuuttia laukausten välillä, jotta piippu ehti jäähtyä.

Opettelin shakkia jo poikasena. En edes yrittänyt tehdä mattia, ennen kuin olin tehnyt kaksi asiaa. Ensin otin kaikki hänen nappulansa. Toiseksi käytin jäljellä olevat sotilaat saadakseni kuningattareni ja molemmat linnani takaisin. Tämä ylilyönti oli ilmeisesti yhtä aikaa perusteellista ja tehotonta.

Yksi veljistäni hämmästytti kaikki voittamalla erittäin taitavan shakinpelaajan viidessä minuutissa. Hän käytti salamannopeaa kuningatarhyökkäystään. Hänen vastustajansa oli liian kiireinen toteuttamaan monimutkaista suunnitelmaa huomataksaan sitä.

Yläasteella pelasin paljon shakkia. Melkein aina yliopisto-opiskelijoiden ja professorien kanssa. Yleensä voitin kaksi kolmesta pelistä. Voitin isäni kolmessa viimeisessä pelissämme. Sitten menetin kiinnostukseni shakkiin. Se oli liian staattista. Todella hyvien pelaajien piti opetella ulkoa vanhoja siirtoja shakkikirjoista. Se ei ollut minua varten.

Isäni nauroi viimeisenä. Hän toi kirjaimellisesti shakkineron piiskaamaan minut kunnolla. Olin tuolloin myös sairaana kuin koira maksatulehduksen takia. Kuukausia elin teellä, voileivällä ja kananmunilla. Kesti kuukausia toipua täysin. Se siitä *reilusta taistelusta!*

Sen jälkeen hän selitti minulle, että shakinpelaajia on kolmea eri tasoa.

Ensimmäisen tason pelaajalla, kuten hänelläkin, ei ole strategiaa.

Toisen tason pelaajalla, kuten minulla, on yksi strategia.

Kolmannen tason pelaajalla eli shakkinerolla on useita strategioita. Hän arvioi koko tilanteen uudelleen jokaisen siirron jälkeen. Sitten hän valitsee parhaan strategian. (Jos kakkostason pelaaja yrittää tehdä näin, tuloksena on yleensä kaaos.)

Jonkin aikaa perhe pelasi vielä korttia. Paikalliset eivät kuitenkaan tunteneet

meidän tuntemiamme vanhan maailman pelejä, joten meillä ei ollut ketään muuta, jonka kanssa pelata.

Isäni kirjoitti meidät kaikki tanssikurssille. Opettelimme foxtrotin ja valssin. Sitä ei ollut hyötyä meille nuorille. (Olimme jo oppineet neliötanssia peruskoulussa.)

Nuoruus ei luultavasti ollut minulle sen vaikeampaa eikä helpompaa kuin kenellekään muullekaan. Mutta se oli erilaista. Ei ollut "teinikapinaa". Perheeni ja etniset siteeni tekivät minusta immuunin "vertaispaineille". Olin ulkopuolinen. Standardini olivat yksinkertaisesti erilaiset.

Isäni kommentoi minulle kerran: *Isoisäsi ja minä emme pitäneet omaa sukupolveamme kovinkaan suuressa arvossa. Sinä olet samanlainen.* - Tämä ei ollut halveksuntaa eikä ylimielisyyttä... Vuosia myöhemmin kuulin erään maanpaossa asuvan venäläisen aristokraatin sanovan suunnilleen samaa.

Sen sijaan, että sanoisit: Vanhempani sanoisivat: *"Jos muut lapset hyppäisivät jyrkänteeltä, tekisitkö sinä samoin? Hyvä saksalainen ei hyppää jyrkänteeltä!"* - Tämä oli erittäin tehokasta!

Olin jo oppinut olemaan näyttämättä heikkoutta tai kipua. Tämä vain rohkaisi piinaajia. Kun olin vielä lukiossa, menin vielä askeleen pidemmälle. Tein kaksi psykologista koetta.

Ensimmäisessä kokeessa pidän vastustajan rajalla lyönnin ja perääntymisen välillä. Säilytin tämän tasapainon vuorottelemalla provosoivien ja sovittelevien huomautusten välillä.

Toisessa kokeilussa teeskentelin, että ajattelin pilkan olevan itse asiassa vain ystävällistä kiusoittelua. Aluksi tämä hämmensi vastustajaa. Sitten se ärsytti häntä, kun hän yritti selittää todellista negatiivista tarkoitustaan. Lopulta hän tajusi, että leikittelin hänen kanssaan. Sen sijaan, että hän olisi saanut minut, minä sain hänet. Tämä sai hänet vihaiseksi. Olin siirtänyt hyökkäyksen takaisin hyökkääjään käyttämättä voimaa tai negatiivista kieltä. Tämä miellytti minua käytännöllisistä, eettisistä ja jopa esteettisistä syistä.

Pidin lukion journalismikurssistani. Ensinnäkin opettaja oli kaunis. Toiseksi, pidin kirjoittamisesta.

Kerran pyysin erästä opettajaopiskelijaa tanssimaan. Tämä ei ollut mikään perverssi seksijuttu. Suhtauduin yksinkertaisesti enemmän hänen ikäisiinsä (ja sitä vanhempiin) ihmisiin kuin omaan ikäryhmääni. Sitä paitsi hän oli kaunis ja hänen jalkansa näyttivät upeilta minihameessa.

Vuosia myöhemmin tapasin nuoren naisen, joka oli tehnyt jotain vastaavaa. Paitsi että *hänen* tapauksessaan se *oli* perverssi seksijuttu. Tämä kai vain osoittaa, että tytöt kypsyvät nopeammin kuin pojat. Ja ovat taitavampia saamaan haluamansa.

Löysin ammatillisen kyselyn, jonka tarkoituksena oli kartoittaa poliittisia ja yhteiskunnallisia näkemyksiä. Koko luokka osallistui siihen, ja käytin hiton paljon aikaa taulukointiin ja analysointiin.

Mielenkiintoista tässä tutkimuksessa oli se, että se ei ollut yksiulotteinen eli *viiva*. Se oli kaksiulotteinen, eli *taso*. *Siinä oli x-akseli ja y-akseli!* Perinteisten ideologioiden koordinaatit näytettiin. Konservatiivit ja kommunistit olivat kaukana toisistaan x-akselilla, mutta lähellä toisiaan y-akselilla. Liberaalit ja fasistit olivat kaukana toisistaan y-akselilla, mutta lähellä toisiaan x-akselilla.

Tämä havainnollistaa toisinaan kummallisia yhtäläisyyksiä muuten radikaalisti erilaisten ideologioiden välillä. (Omat koordinaattini olivat kaukana muista.)

Tämän lisäksi huomasin myöhemmin yliopistossa etiikan kurssilla, että kaksi ihmistä voi antaa saman vastauksen kahdesta täysin eri syystä. Niiden niputtaminen samaan kategoriaan olisi äärimmäisen epätarkkaa.

Tässä on esimerkki.

Yliopistoni etiikan professori kertoi luokalle omasta eettisestä pulmastaan.

Toisen maailmansodan viimeisinä päivinä olin jäntevä nuori luutnantti. Kypäräni oli liian suuri päähäni. Sain tehtäväksi viedä jeeppi saksalaisten linjoille ja neuvotella heidän antautumisestaan. Otin mukaani muutaman miehen.

Kun jeeppini saapui saksalaisten linjoille valkoisen aselevon kanssa, SS-miehet tervehtivät minua fiksusti. Vähän matkan päässä tiellä kohtasimme kuorma-autoja, joita ajoivat saksalaiset sotilaat. Kuorma-autojen takapenkillä oli keskitysleirivangeilta näyttäviä henkilöitä.

Juuri kun olimme poissa näkyvistä, kuulin konekivääritulta. Ajattelimme, että se oli luultavasti saksalaisten tekemää vankien tappamista. Mietimme, pitäisikö meidän kääntyä ympäri ja yrittää auttaa heitä.

Päätin olla tekemättä sitä. Ajattelin, että me muutamat jeeppiläiset emme luultavasti pystyisi pelastamaan heitä kuitenkaan. Mutta jos tehtäväämme antautumisen järjestämiseksi ei suoritettaisi, taistelut saattaisivat jatkua ja paljon lisää ihmisiä kuolisi.

Teinkö oikein?

Kun tapasin hänet käytävällä tunnin jälkeen, lohdutin häntä: Mielestäni teit oikein. Olisi ollut sääli, jos useampi SS-mies olisi loukkaantunut!

Hänen kasvoilleen ilmestyi hetkeksi hämmentynyt ilme. Sitten hän hymyili. Ehkä hänelle valkeni, kuka oli sanonut tämän hänelle.

Lukio kyllästytti minua. Yritin aina tehdä läksyni valmiiksi lukusalissa. Siten

minulla oli enemmän aikaa lukea illalla yliopistotasoisia kirjoja. Enimmäkseen filosofiaa, historiaa ja vähän politiikkaa. Kunnianosoitus oli itsestäänselvyys.

Kesäkurssien ansiosta pystyin jättämään ylioppilasvuoden väliin.

Suoritin yhden lukukauden mittaisen kurssin kolmessa päivässä, tein kokeen neljäntenä päivänä ja sain kiitettävän.

Kun olin vielä lukiossa, kävin yliopistossa kurssin, jossa opetettiin pörssimekaniikkaa. Minäkin tein sen. Ensimmäisenä vuonna kiinnitin huomiota ja tienasin rahaa. Toisena vuonna kuuntelin vain pörssimeklariani ja hävisin. Ainakin sain tehdä vaikutuksen opiskelijoihin.

Vietin yhden kesän isäni kanssa, kun hän työskenteli NASA:ssa avaruussukkulan parissa. Asuimme kerrostalossa aivan yliopiston vieressä. Tykkäsin hengaila uima-altaalla. Pelasin shakkia ja katselin nättejä nuoria bikinipukuisia opiskelijoita. Joskus he pelasivat shakkia kanssani. Mutta he "huijasivat". Nimittäin kumartuivat shakkilaudan yli ja yrittivät häiritä minua dekolteillaan. Tämä onnistui *puoliksi*. Kyllä, minä katsoin. Ei, en antanut heidän voittoa.

Nimitys johonkin Yhdysvaltain sotilasakatemiaan oli sulka hattuni päällä. Mutta suoraan sanottuna epäilen, että se johtui suurelta osin sukulaisuussuhteista ja Vietnamin sodan epäsuosiosta. Vanhempani tunsivat kongressiedustajia, senaattoreita ja kuvernöörejä, jotka kävivät silloin tällöin kotonamme.

Kun astuin hänen toimistoonsa, sotilaslääkäri, joka oli aikeissa tutkia minut Yhdysvaltain sotilasakatemiaan nimittämiseni yhteydessä, katsoi minua ja sanoi: *Sinä olet sotilasperheestä, etkö olekin?* - En oikein tiennyt, miten vastata. Toisaalta perheessäni on ollut paljon sotilaita. Toisaalta suurin osa heistä oli muutaman sukupolven takaa... Lisäksi sukuni on hyvin "demokraattinen" siinä mielessä, että meillä on usein sukulaisia, jotka taistelevat sodan *molemmilla puolilla!*

Vaikka minulla oli erilaisia kiinnostuksen kohteita, mikään ei houkutellut minua *urana*. Kävin kaksi vuotta valtionyliopistoa, jotta minua pidettäisiin eurooppalaisittain "koulutettuna". Tutkinnon sijaan suoritin kuitenkin vain kursseja, joista pidin tai joita pidin hyödyllisinä. Ja niihin ei kuulunut liiketaloutta.

Minulla oli vieraan kielen pääaineessani tarpeeksi opintopisteitä kandidaatin tutkintoa varten, mutta minun olisi pitänyt suorittaa vielä kaksi vuotta "ei mitään kursseja" saadakseni kandidaatin tutkinnon. En nähnyt siinä mitään järkeä. Pidin muun muassa filosofian ja luovan kirjoittamisen kursseista.

Parasta collegessa oli tietysti pussailu tyttöystäväni kanssa.

Tuohon aikaan oli itse asiassa mahdollista, eikä suinkaan epätavallista, että opiskelija saattoi suorittaa opintonsa *ilman* lainaa tai apurahaa! Minä tein näin.

Säälin nykypäivän oppilaita!



NSDAP/AO on maailman suurin Kansallissosialistisen propagandan toimittaja!

Painettuja ja verkkojulkaisuja useilla kielillä

Satoja kirjoja monilla kielillä

Satoja web-sivustoja monilla kielillä

**SS Defender
against Bolshevism**
by Heinrich Himmler
**FOR DANMARK!
MOD BOLCHEVISMEN!**
Translated from the SS Original

**The Poisonous
Mushroom**
Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

**Hitler
in Italy**
**HITLER
in ITALIEN**
English / German Deutsch / English

**SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family**

**Theodor Fritsch
The Sins of
High Finance**

**Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im BMD**
English - German / Deutsch - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org

**Contact us to
find out how
YOU can help!**